

Sygn. akt. II Ka 272/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 listopada 2014r.

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie :

Przewodniczący : SSO Marek Ziółkowski

Sędziowie : SO Agata Wilczewska

SR(del.) Karol Skocki – spr.

Protokolant : st. sekr. sąd Irena Bąk

przy udziale Jacka Górskiego Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 28 listopada 2014 r.

sprawy R. J.

oskarżonego o przestępstwo z art. 207 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kole

z dnia 12 czerwca 2014r. sygn. akt IIK 885/13

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok uznając apelację obrońcy oskarżonego za oczywiście bezzasadną.
2. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, w tym poniesione wydatki w kwocie 20 zł oraz opłatę sądową w kwocie 180 zł.
3. Zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej J. J. kwotę 800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

Karol Skocki Marek Ziółkowski Agata Wilczewska

Sygn. Akt IIKa 272/14

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Kole wyrokiem z dnia 12 czerwca 2014 roku w sprawie IIK 885/13 skazał R. J. za to, że w okresie od stycznia 2008 roku do 29 kwietnia 2013 roku w miejscowości K. w woj. (...) znęcał się psychicznie i fizycznie nad byłą żoną J. J. w ten sposób, że bez powodu, często pod wpływem alkoholu wszczynał awantury domowe, podczas których kierował pod jej adresem wyzwiska powszechnie uznawane za obelżywe, groził pobiciem i pozbawieniem życia, krytykował, ośmieszał, poniżał, a nadto stosował przemoc fizyczną w ten sposób, że szarpał, podduszał i bił rękoma po całym ciele; to jest za czyn z art. 207§1 k.k. na karę jednego roku pozbawienia wolności z warunkowym jej zwieszeniem na trzy lata oraz oddał go w okresie próby pod dozór kuratora sądowego i zobowiązał go do powstrzymywania się od nadużywania alkoholu.

Wyrok ten w całości zaskarżył obrońca oskarżonego i zarzucił mu obrazę przepisów postępowania, w szczególności przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów przy dokonywaniu oceny zeznań pokrzywdzonej oraz świadków: M. J., P. J., P. M., D. T., dania im w całości wiary bez oceny tych zeznań w świetle okoliczności wynikających z zeznań świadka K. L. i treści protokołu z nagrania płyty CD przekazanej przez M. J.; nie omówienie zeznań świadka K. L. i treści protokołu z nagrania płyty CD w uzasadnieniu orzeczenia, a nadto zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku polegający na przyjęciu, że oskarżony popełnił przypisany mu czyn podczas gdy materiał dowodowy nie pozwala na dokonanie takich ustaleń.

Podnosząc te zarzuty obrońca wniósł zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd odwoławczy zważył, co następuje.

Apelacja obrońcy oskarżonego okazała się nieuzasadniona. Obrońca oskarżonego choć stawia zarzuty określone w art. 438 pkt 2 k.p.k. w istocie swej zarzuty te sprowadza głównie do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych noszącego cechę tzw. błędu „dowolności”, co jasno wynika z treści uzasadnienia tejże apelacji.

Podkreślić należy, że zarzut taki jest tylko wtedy słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada logice prawidłowego rozumowania.

Dla swej skuteczności błąd ten wymaga jednak od apelującego wykazania jakich konkretnych uchybień w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w dokonanej ocenie materiału dowodowego, a nie tylko przedstawienia własnej oceny tych dowodów.

Zdaniem sądu odwoławczego ocena materiału dowodowego zebranego w sprawie przez Sąd Rejonowy w Kole została dokonana z uwzględnieniem obowiązujących reguł, nie narusza ona granic swobodnej oceny oraz jest zgodna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego, a zatem znajduje swoje oparcie w treści przepisu art. 7 k.p.k.

Wymaga podkreślenia, że sąd I instancji przeprowadził wnikliwą analizę zebranego materiału dowodowego oraz jasno i konkretnie wskazał podstawy dowodowe dokonanych ustaleń faktycznych, a także wskazał w sposób przekonujący dlaczego i w jakim zakresie dał wiarę zeznaniom przesłuchanych w sprawie świadków, a dlaczego wyjaśnienia złożone przez oskarżonego uznał za niewiarygodne.

Materiał dowodowy stanowiący dla sądu I instancji podstawę do dokonanych ustaleń faktycznych był obszerny, poza zeznaniami pokrzywdzonej J. J. ustalenia te zostały oparte również na zeznaniach syna oskarżonego M. J., synowej P. J., P. M. i D. T.. Jak wskazano w uzasadnieniu wyroku dowody te korespondowały również z zeznaniami funkcjonariuszy policji.

Obrońca oskarżonego odnosząc się do tych dowodów cytuje za sądem, że zostały ocenione jako spontaniczne, emocjonalne, przekonujące, szczerze, logiczne, konsekwentne, rzeczowe, obszerne, szczegółowe i ze sobą korelujące, przy czym jedynym wskazywanym zastrzeżeniem wobec dokonanej oceny tych dowodów przez sąd było nieuwzględnienie przy tej ocenie zeznań świadka K. L. i protokołu odsłuchania płyty CD-R.

Zdaniem sądu II instancji, wbrew temu co podnosi obrońca oskarżonego, sąd I instancji omówił w uzasadnieniu wyroku zeznania świadka K. L. i wskazał na istotną okoliczność, że świadek ten zeznał, że nie utrzymywał kontaktów z oskarżonym i nie był świadkiem zdarzeń objętych zarzutem, co miało wpływ na ocenę znaczenia zeznań tego świadka dla ustaleń faktycznych.

Sąd I instancji jasno podkreślił w uzasadnieniu wyroku, że podawane okoliczności przez tego świadka, nie dotyczyły bezpośrednio czynu zarzucanego oskarżonemu i nie mogły stanowić usprawiedliwienia dla stosowania przemocy przez oskarżonego. Sąd odwoławczy to stanowisko sądu I instancji całkowicie podziela.

Jeśli chodzi o dowód z zapisu rozmowy na płycie CD-R, to kwestia ta była rozważana na rozprawie przez sąd I instancji, który ten wniosek oddalił jako dotyczący dowodu powstałego przed okresem czynu zarzucanego oskarżonemu, zresztą zgodnie ze zgłoszonym wnioskiem przez obrońcę oskarżonego i samego oskarżonego. W tym stanie rzeczy czynienie zarzutu przez obrońcę oskarżonego, że sąd I instancji przy ocenie dowodów nie uwzględnił treści zapisu na płycie CD-R jest niezrozumiałe.

Reasumując należy stwierdzić, że obrońca oskarżonego nie wykazał by ocena dowodów dokonana przez sąd I instancji była niezgodna z regułami określonymi w art. 7 k.p.k., a jedynie ograniczył się uwag polemicznych podejmując próbę zasiania wątpliwości co do słuszności oceny dokonanej przez sąd I instancji. Takie polemiczne uwagi oczywiście nie mogą skutkować uwzględnieniem wniosków apelacji.

Sąd odwoławczy uznając pełną zasadność zaskarżonego wyroku i nie znajdując żadnych podstaw do jego zmiany lub uchylenia, w oparciu o treść art. 437 § 1 k.p.k. utrzymał ten wyrok w mocy, natomiast nietrafność jakiegokolwiek zarzutu apelacji świadczy o jej oczywistej bezzasadności.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. oraz art. 636 § 1 k.p.k. i art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 3 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. (Dz. U. z 1983r, Nr 49, poz. 223) o opłatach w sprawach karnych oraz § 2 ust.1 i 2 i § 14 ust. 1 pkt. 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013. poz. 461 t.j.).

Karol Skocki Marek Ziółkowski Agata Wilczewska